

30.1.2015

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Subiect: Petiția nr. 0162/2012, adresată de Johannes Juijn, de cetățenie neerlandeză, privind discriminarea suferită de străini în cazul tranzacțiilor imobiliare efectuate în Franța

1. Rezumatul petiției

Petiționarul reclamă faptul că, în calitate de străin, în timpul procedurilor de vânzare a casei sale din Franța, a trebuit să plătească taxe mai mari decât cele impuse unui cetățean francez. Acesta a trebuit să semneze un document emis de SARF (Société Accréditée de Représentation Fiscale – Societatea acreditată pentru prestarea serviciilor de reprezentare fiscală) pentru a nu i se anula tranzacția. Este vorba despre o procedură pentru stabilirea câștigului de capital al casei. Francezii plătesc 680 de euro pentru această procedură, în timp ce străinii trebuie să plătească în jur de 2 700 de euro. Petiționarul susține că autoritățile franceze fac discriminări și solicită Parlamentului European să pună capăt acestei situații.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 8 iunie 2012. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 216 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 27 februarie 2013

Legislația franceză impune ca, în vederea cedării unui bun imobiliar, persoanele nerezidente (persoane fizice și juridice) să desemneze un reprezentant fiscal – responsabil în mod solidar cu vânzătorul pentru impozitul pe câștigul de capital¹ –, în Franța. În practică, o serie de

¹ Aceste obligații se stabilesc în Codul general al impozitelor (Codul general al impozitelor, CGI. – articolul 244aA și articolul 171c din anexa 2 la Codul general al impozitelor). Prin urmare, la articolul 171c se precizează

societăți franceze beneficiază de o autorizație permanentă din partea administrației. Comisia a ridicat îndoieli cu privire la compatibilitatea cu dreptul european a obligației de a desemna un reprezentant fiscal în Franța. În hotărârea sa din 5 mai 2011, C-267/09, Comisia/Portugalia, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că o legislație națională care impune persoanelor nerezidente obligația de a desemna un reprezentant fiscal trebuie considerată drept o încălcare a liberei circulații a capitalurilor, interzisă în principiu de articolul 63 din TFUE și de articolul 40 din Acordul privind SEE, întrucât ea obligă contribuabilul să efectueze demersuri și să suporte costuri suplimentare.

În temeiul acestei jurisprudențe, Comisia intenționează să inițieze procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor prevăzută la fostul articol 258 din TFUE, dat fiind că autoritățile franceze au refuzat eliminarea încălcării dreptului european în cadrul etapei preliminare.

De altfel, conform informațiilor pe care le deține Comisia Europeană, petiționarul subliniază, de asemenea, că a fost obligat să recurgă la SARF (Société Accréditée de Représentation Fiscale – Societatea acreditată pentru prestarea serviciilor de reprezentare fiscală), pentru ca vânzarea bunului său imobiliar să nu fie anulată. Conform analizei Comisiei Europene, societatea sus-menționată este o societate privată care nu dispune de niciun drept exclusiv acordat de autoritățile franceze și, prin urmare, nu s-ar impune obligația de a recurge la serviciile sale. Într-adevăr, astfel cum a fost menționat anterior, se impune obligația de a desemna un reprezentant fiscal, însă acesta poate fi:

- o societate sau un organism deja acreditat în mod permanent de către administrația fiscală sau
- o instituție bancară din Franța sau
- achizitorul bunului, dacă acesta are domiciliul stabil în Franța sau
- orice altă persoană care are domiciliul stabil în Franța.

De altfel, facturarea serviciilor prestate de organismele care asigură funcția de reprezentare fiscală nu este întemeiată. Prin urmare, prețul acestor servicii este stabilit contractual. Astfel, obligația de a recurge la un operator particular nu pare să respecte dispozițiile legislației franceze.

Concluzii

Comisia va informa petiționarul cu privire la măsurile care se impun în legătură cu procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

Pe de altă parte, dacă petiționarul consideră că a fost victima unor practici abuzive (fie în ceea ce privește obligația nejustificată de a recurge la un prestator particular, fie în ceea ce privește

că „persoanele cărora li se aplică taxa prevăzută la articolul 244aA din Codul general al impozitelor trebuie să acrediteze pe lângă administrația responsabilă cu colectarea impozitelor un reprezentant domiciliat în Franța care își ia angajamentul de a îndeplini formalitățile la care acestea sunt supuse și de a achita această taxă în locul lor, inclusiv, după caz, amenda prevăzută la articolul 1761 alineatul (1) din codul sus-menționat”.

impunerea unor tarife pe care nu le consideră corespunzătoare pentru serviciul prestat), el ar trebui să se adreseze fie administrației franceze care se ocupă de aspectele privind combaterea fraudelor și protecția consumatorilor, fie direct instanțelor civile franceze. Comisia Europeană nu deține competența de a interveni cu privire la aceste aspecte referitoare la cele două părți private.

4. Răspunsul Comisiei (REV), primit la 31 mai 2013

Comisia informează Comisia pentru petiții că, în ceea ce privește chestiunea ridicată de prezenta petiție, Comisia a decis deschiderea procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor (nr. 2012/2215) împotriva Franței în conformitate cu articolul 258 din TFUE, prin trimiterea unei scrisori de punere în întârziere la 25 aprilie 2013. Autoritățile franceze au la dispoziție două luni pentru a-și prezenta observațiile Comisiei.

Pe baza acestor informații – sau în lipsa oricăror informații –, Comisia va decide cu privire la măsurile pe care le va lua în continuare în cadrul procedurii menționate.

5. Răspunsul Comisiei (REV II), primit la 29 noiembrie 2013

În răspunsul lor din 22 iulie 2013 la scrisoarea de punere în întârziere trimisă de Comisie în conformitate cu articolul 258 din TFUE în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, autoritățile franceze consideră că obligația impusă persoanelor nerezidente de a desemna un reprezentant fiscal în Franța pentru plata impozitului asupra creșterii capitalului imobiliar nu constituie o încălcare a dreptului european.

În urma examinării amănunțite a răspunsului autorităților franceze, Comisia va fi în măsură să adopte o decizie cu privire la eventuala continuare a procedurii.

6. Răspunsul Comisiei (REV III), primit la 31 ianuarie 2015

Ca urmare a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiate de Comisie, autoritățile franceze au început procesul legislativ pentru eliminarea obligației impuse persoanelor nerezidente de a desemna un reprezentant fiscal în Franța.

Într-adevăr, articolul 62 din Legea nr. 2014-1655 din 29 decembrie 2014 de rectificare a bugetului pentru anul 2014, publicată în Monitorul Oficial al Republicii Franceze din 30 decembrie 2014, elimină obligația de a desemna un astfel de reprezentant, punând capăt tratamentului discriminatoriu al persoanelor nerezidente.

Astfel, se poate concluziona în acest stadiu că aceste dispoziții recent adoptate pun capăt obiecțiilor ridicate de Comisie împotriva Franței în conformitate cu procedura sus-menționată.